

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Tyllem
sídlem V Celnici 1040/5, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. MSK 30452/2018, ve věci
přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se domáhal žalobou došlou soudu dne 6. 2. 2019 zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zčásti změněno a zčásti potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dál také jen „MěÚ Bruntál“) ze dne 29. 9. 2015, kterým byla žalobci uložena pokuta podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZPK“) ve výši 60 000 Kč za přestupek spočívající v tom, že v období od prosince 2014 do března 2015 provedl kácení celkem 297 ks stromů (dřevin rostoucích mimo les) a dále 8 330 m² zapojeného porostu na pozemcích parc. č. 407/2 v k. ú. Milotice nad Opavou a parc. č. 342/5 v k. ú. Nové Heřmínovy bez povolení orgánu ochrany přírody, čímž porušil ustanovení § 8 odst. 1 ZPK.
2. Žalobce namítl, že během času zanikla trestnost správního deliktu, za který byl potrestán, s ohledem na dobu, která uplynula od kácení předmětných dřevin. Podle § 88 odst. 4 ZPK ve znění účinném do 30. 6. 2017 lze uložit pokutu nejpozději do 3 let ode dne, kdy k protiprávnímu jednání došlo. Podle žalobce je namíste aplikovat právní úpravu pro něj příznivější, která vede k zániku trestnosti v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
3. Žalobce dále odkázal na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ve věcech totožných účastníků, sp. zn. 22 A 30/2016 a 22 A 199/2016, kde soud zjistil, že v průběhu řízení došlo ke změně právní úpravy, která je pro žalobce příznivější, neboť od 1. 4. 2017 je nově zakotvena výjimka z povolení ke kácení ve prospěch žalobce v případě, že odstranění dřevin je provedeno za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal v plném rozsahu na napadené rozhodnutí. S ohledem na řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2018, č. j. 22 A 199/2016-43, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 102/2018, navrhl soud přerušit řízení do doby skončení uvedeného řízení.
5. Krajský soud řízení ve věci usnesením ze dne 19. 12. 2019 přerušil do doby skončení řízení u Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 102/2018. Nejvyšší správní soud v uvedené věci rozhodl rozsudkem ze dne 15. 4. 2021, č. j. 5 As 102/2018-35, kterým zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2018, č. j. 22 A 199/2016-43 a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozsudku vyložil Nejvyšší správní soud následující závěry:

Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli v tom, že rozsudek krajského soudu je skutečně obtížně srozumitelný, neboť v bodu 10 rozsudku krajský soud konstatoval, že nová úprava je pro žalobce výhodnější, neboť se žalobce od počátku bránil tím, že dřeviny v obvodu dráhy odstraňoval z důvodu bezprostředního ohrožení života, zdraví nebo hrozící škody na dráze, následně však v téže odstavci stěžovateli zároveň uložil, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda by podle nové právní úpravy žalobce k provedení kácení potřeboval povolení orgánu ochrany přírody, či nikoliv, tedy zda kácení provedl za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo pro zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy na této dráze, přičemž v tomto případě by ke kácení podle krajského soudu v souladu s novou právní úpravou postačovalo pouze předchozí oznámení tohoto záměru orgánu ochrany přírody. Snad je možné tomuto dosti nešťastně formulovanému a při doslovném čtení skutečně rozpornému vyjádření krajského soudu rozumět tak, že krajský soud považoval novou právní úpravu za příznivější pro žalobce pouze za podmínky, že žalobce pokácel dřeviny za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy. Z tohoto důvodu tedy

krajský soud uložil stěžovateli, aby se v dalším řízení touto otázkou zabýval. Krajský soud si tedy byl jist pouze tím, že nová právní úprava je pro žalobce „příznivější“ z procesního hlediska, neboť dává žalobci „naději na příznivější výsledek“, avšak to, zda je pro žalobce příznivější i v hmotněprávním smyslu, se může podle krajského soudu vyjevit až za podmínky, že další dokazování prokáže určité dosud nezjišťované skutkové okolnosti. Takový závěr ovšem nejenže byl v rozsudku krajského soudu dosti nesrozumitelně vyjádřen, ale navíc je nesprávný.

Dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod „[t]restnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

Krajský soud vyšel v napadeném rozsudku z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, v němž rozšířený senát uvedl:

„Tam, kde správní soud posuzuje právní stránku věci, proto musí mít podle rozšířeného senátu stejný právní prostor či rámec, jaký (by) měl správní orgán. Nelze přece připustit, aby existoval významný rozdíl mezi kognicí správního orgánu v běžícím řízení, soudu přezkoumávajícího jeho výsledek (meritorní rozhodnutí o vině a trestu) a posléze zase správního orgánu, který pokračuje v řízení poté, co mu soud jeho rozhodnutí (z jiných důvodů) zrušil. Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenahrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek. [...]

Rozšířený senát na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“

Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 As 344/2018 – 51, nebo ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 As 196/2018 - 47) i Ústavního soudu (např. náleze ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000) je patrné, že v případě úvah o aplikaci retroaktivity ve prospěch pachatele na základě čl. 40 odst. 6 Listiny je rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdější právní úpravy by bylo pro pachatele příznivější, celkový výsledek z hlediska trestnosti a případně i z hlediska trestu, jehož by bylo při aplikaci té či oné úpravy dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nové úpravy je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže její ustanovení,

posuzována jako celek, zaručují z hmotněprávního hlediska výsledek pro pachatele příznivější než právo dřívější.

Jak konstatoval rozšířený senát, i v řízení ve věcech správního trestání je krajský soud nadán úplnou kasační pravomocí. Aby však mohl zrušit žalobou napadené správní rozhodnutí s odkazem na větu druhou čl. 40 odst. 6 Listiny, musí v situaci, kdy k rozhodné změně právní úpravy došlo až během řízení před krajským soudem, nejdříve sám postavit na jisto, zda je použití nové právní úpravy jako celku z hmotněprávního hlediska příznivější pro pachatele, a to i kdyby k tomu bylo třeba vést další dokazování. Samotný závěr o tom, že právní úprava účinná v době rozhodování krajského soudu „by mohla být“ pro žalobce výhodnější než právní úprava účinná v době spáchání deliktu (a v době rozhodování správních orgánů) za podmínky, že žalobce odstranil předmětné dřeviny za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy, tedy není dostatečnou oporou pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na větu druhou čl. 40 odst. 6 Listiny, resp. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46. Krajský soud sám sice není oprávněn rozhodnout o vině a (s výjimkou práva modrace) ani o trestu za správní delikt (nyní přestupek), přesto je však povinen posoudit to, zda by použití nové právní úpravy jako celku skutečně bylo (nikoliv mohlo být) pro žalobce příznivější v hmotněprávním slova smyslu, tedy buďto tak, že skutek žalobce by nebyl ve světle nové právní úpravy vůbec trestný (ve smyslu správního trestání), nebo by mu podle této nové právní úpravy měl být uložen mírnější trest (např. nižší pokuta).

Ani v této otázce, zdá se, krajský soud nemá jasno, neboť na jedné straně uvádí, že pokud by se potvrdilo, že dřeviny žalobce pokácel za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy, nejednalo by se podle nové právní úpravy vůbec o deliktní jednání (přestupek), na straně druhé upozorňuje na to, že v takovém případě by právě nová právní úprava (§ 8 odst. 2 ZOPK, ve znění účinném od 1. 4. 2017) sice nevyžadovala pro toto kácení povolení orgánu ochrany přírody, ale vyžadovala by předchozí oznámení tohoto záměru orgánu ochrany přírody písemně nejméně 15 dnů předem. To žalobce neučinil, o provedeném kácení informoval orgán ochrany přírody až dodatečně. Přitom podle § 88 odst. 1 písm. b) ZOPK, ve znění účinném v době rozhodování krajského soudu (i nyní), se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že mj. nesplní ohlašovací povinnost podle tohoto zákona. Úvaha, zda by tedy měl být žalobce, jak sám uvádí, dle nové právní úpravy shledán odpovědným za spáchání právě tohoto přestupku a zda i v tom případě má být tato nová právní úprava považována pro něj za příznivější i přesto, že tento přestupek (dříve jiný správní delikt) byl a nadále je sankcionován pokutou se stejným rozpětím sazby jako přestupek (správní delikt) dle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK, však v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž chybí.

V uvedeném rozsahu tedy Nejvyšší správní soud stížným námitkám přisvědčil a vzhledem k tomu, že hlavní výrok rozsudku krajského soudu o zrušení rozhodnutí stěžovatele za těchto okolností nemůže obstát, nemůže již z toho důvodu obstát ani na něm závislý výrok o nákladech řízení. Nejvyšší správní soud se tedy nezabýval samostatnými námitkami stěžovatele směřujícími proti výroku II. napadeného rozsudku (o náhradě nákladů řízení). Nad rámec uvedeného však lze dodat, že úvaha krajského soudu o tom, že žalobce v předmětném řízení nevystupoval v obdobné pozici jako správní orgán, přičemž účast v řízení ve věci správního deliktu na úseku ochrany přírody nelze považovat za součást jeho běžné agendy, je správná. Na

straně druhé Nejvyšší správní soud upozorňuje na svůj rozsudek ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 As 196/2018 - 47, podle něhož důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. jsou zpravidla dány i tehdy, pokud jediným důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí je zánik odpovědnosti žalobce za přešůpek (správní delikt) z důvodu přijetí pozdější příznivější právní úpravy, která nabyla účinnosti až po právní moci rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení krajský soud posoudí, zda je právní úprava účinná v době jeho rozhodování jako celek pro žalobce skutečně příznivější než právní úprava účinná v době spáchání deliktu, a to s ohledem na celkový výsledek daného řízení. Pokud to shledá pro toto posouzení nezbytným, krajský soud v potřebném rozsahu doplní dokazování.

6. Citované závěry jsou plně aplikovatelné i v projednávané věci stran námitky žalobce, že je namíste aplikovat právní úpravu pro něj příznivější, která vede k zániku trestnosti v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny.
7. Krajský soud tedy přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Krajský soud se na prvním místě zabýval námitkou žalobce, že plynutím času zanikla trestnost jemu vytýkaného jednání s ohledem na dikci § 88 odst. 4 ZPK ve znění účinném do 30. 6. 2017. Podle tohoto ustanovení bylo možné pokutu za jednání specifikované v odstavcích 1 a 2 cit. ustanovení uložit nejpozději do tří let ode dne, kdy k protiprávnímu jednání došlo. Žalobce měl za to, že pokud mělo k vytýkanému jednání dojít v období od prosince 2014 do března 2015, není již možné pokutu uložit, tudíž zanikla trestnost vytýkaného jednání. Argumentoval přitom také přechodnými ustanoveními zákona o přestupcích s ohledem na znění § 112 odst. 2 tohoto zákona.
9. K tomu je zapotřebí předně připomenout, že nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, vyhlášeného dne 22. 7. 2020 ve Sbírce zákonů pod č. 325/2020 Sb., bylo ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích zrušeno dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, a to pro rozpor s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny.
10. S ohledem na uvedené je nutné otázku lhůty, ve které je možné uložit pokutu za jednání specifikovaná v § 88 odst. 1 a 2 ZPK, posuzovat podle právní úpravy ZPK a dalších právních předpisů, a to se zřetelem na znění čl. 40 odst. 6 Listiny, podle kterého se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, avšak pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
11. Pro tyto účely je nezbytné srovnání právní úpravy stanovení lhůt a jejich běhu a s tím spojenou otázku zániku trestnosti jednání účinné v době spáchání vytýkaného jednání a právní úpravy pozdější.
12. Do doby nabytí účinnosti zákona o přestupcích bylo nutné otázku trestnosti jednání podle § 88 ZPK posuzovat podle § 88 odst. 4 ZPK ve znění do 30. 6. 2017, podle kterého bylo

možné pokutu podle odstavců 1 a 2 téhož ustanovení uložit nejpozději do tří let ode dne, kdy k protiprávnímu jednání došlo; zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích totiž s ohledem na skutečnost, že žalobce je právnickou osobou nebylo možno aplikovat.

13. Zákon o přestupcích s účinností od 1. 7. 2020 váže otázku zániku trestnosti jednání ve vztahu k pachateli přestupku na zánik odpovědnosti za přestupek, která podle § 29 písm. a) zákona o přestupcích zaniká uplynutím promlčecí doby. Ta podle § 30 písm. b) zákona o přestupcích činí, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, tři roky, přičemž promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.
14. Ačkoli právní úprava ZPK váže otázku zániku trestnosti (v širším smyslu) na okamžik, kdy již není možné uložit za spáchané jednání pokutu (trest) a zákon o přestupcích na zánik odpovědnosti přestupce za spáchané jednání uplynutím stanovené lhůty, lze konstatovat, že ve výsledku se jedná z hlediska žalobce o tytéž účinky, neboť uplynutím (shodně) lhůty od doby spáchání protiprávního jednání již není možné žalobce sankcionovat. Touto optikou je možné uzavřít, že právní úprava pozdější není pro žalobce výhodnější.
15. Ke shodnému závěru lze dojít také v otázce běhu lhůt. Je-li trestnost jednání žalobce posuzována podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017, je namístě aplikovat na běh lhůty podle § 88 odst. 4 ZPK dikci § 41 s. ř. s., podle které stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.
16. Tytéž účinky přitom nastávají podle právní úpravy pozdější, neboť podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
17. Běh soudního řízení správního má přitom zásadní vliv na posouzení námitky žalobce o zániku trestnosti jednání uplynutím 3 leté lhůty od doby spáchání vytýkaného jednání.
18. Žalobce totiž ve věci jednání, jež je předmětem tohoto soudního přezkumu, podal žalobu již dne 18. 3. 2016, a to proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016 č. j. MSK 133160/2015, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí MěÚ Bruntál ze dne 29. 9. 2015, o kterém bylo k odvolání žalobce žalovaným rozhodováno také v nyní přezkoumávaném napadeném rozhodnutí. O této žalobě bylo soudem rozhodnuto rozsudkem ze dne 17. 1. 2018, č. j. 22 A 30/2016-40, kterým bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení; rozsudek nabyl právní moci dne 5. 2. 2018. Z uvedeného vyplývá, že lhůta tří let [ať již podle § 88 odst. 4 ZPK či podle § 30 písm. b) zákona o přestupcích] neběžela od 18. 1. 2016 do 5. 2. 2018, tedy po dobu více než 2 let. Pokud žalovaný rozhodl ve věci napadeným rozhodnutím dne 10. 12. 2018, rozhodl v rámci běhu uvedené lhůty.
19. Námitka zániku trestnosti jednání žalobce uplynutím lhůty tedy není důvodná.
20. Pokud se týče námitky spočívající v tom, že v době rozhodování žalovaného již byla účinná právní úprava, kterou žalobce považuje pro něj za výhodnější, je třeba uvést, že, jak vyplývá z kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2021, č. j. 5 As 102/2018-35, měl se touto otázkou zabývat krajský soud již v rámci předcházejícího soudního řízení. Nicméně žalovaný, vázán pokynem soudu, aby se zabýval tím, zda

žalobce k provedenímu kácení potřeboval povolení orgánu ochrany přírody nebo zda kácení provedl za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy a zda tak byly naplněny podmínky pro to, aby kácení orgánu ochrany přírody pouze oznámil, provedl zevrubné hodnocení komparace právní úpravy účinné v době spáchání vytýkaného protiprávního jednání a v době jeho rozhodování a dospěl k závěru, že pozdější právní úprava pro žalobce příznivější není a že nečinnost žalobce před provedením kácení je protiprávním jednáním v kontextu obou právních úprav. S tímto hodnocením se přitom krajský soud zcela ztotožňuje.

21. Předně krajský soud při svých úvahách vychází z toho, že, jak vyplývá i z napadeného rozhodnutí (str. 17), nebylo sporné, že předmětné kácení dřevin bylo provedeno za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy ve smyslu § 8 odst. 2 ZPK, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
22. Tato okolnost však sama o sobě neznamená, že by žalobce v případě záměru kácení dřevin nemusel splnit žádné podmínky před zahájením prací. Jak totiž vyplývá z věty druhé § 8 odst. 2 ZPK ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, kácení za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy musí být oznámeno písemně nejméně 15 dnů předem orgánu ochrany přírody, který je může pozastavit, omezit nebo zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin, a to jen na základě závazného stanoviska drážního správního úřadu.
23. Jak zcela správně uzavřel žalovaný, vznikne právo pokácet dřeviny tím, že oznamovatel dřeviny specifikuje v oznámení v souladu s § 8 odst. 2 ZPK a nedojde ze strany orgánu ochrany přírody k pozastavení, omezení či zákazu kácení. Právo kácení dřevin tedy vznikne až v důsledku zákonem předvídané nečinnosti příslušného orgánu ochrany přírody.
24. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobce žádné oznámení před zahájením kácení příslušnému orgánu neučinil. Z hlediska pozdější právní úpravy by touto nečinností naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 88 písm. h) ZPK (nesplnění ohlašovací povinnosti podle tohoto zákona), za což ZPK umožňuje podle § 88 odst. 3 písm. a) uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Je zřejmé, že také maximální výše sankce, kterou bylo možno za vytýkané jednání žalobce uložit, byla shodná (viz. § 88 odst. 1 ZPK ve znění účinném do 30. 6. 2017).
25. Lze tedy zcela přisvědčit žalovanému, že postup žalobce naplňoval znaky skutkové podstaty přestupku se shodnou hrozcí maximální sankcí z hlediska obou právních úprav, resp. že postup žalobce neodpovídal ani právní úpravě pozdější než v době spáchání vytýkaného protiprávního jednání.
26. Ze všech uvedených důvodů krajský soud uzavírá, že žaloba důvodná není, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

[Zadejte text.]

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. května 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje